

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010025
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013010025.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbanovej, v právnej vec navrhovateľa D. Expres, a. s., so sídlom Vrútocká 48, Bratislava, IČO: 35 709 651, zastúpeného advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: 35 906 464 a advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s. r. o., so sídlom Špitálska 43, Bratislava, adresa na doručovanie Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: 36 855 995, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/013/2013 z 29. januára 2013,

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 29. januára 2013, č. RP/013/2013 z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Odporkyňa j e p o v i n n á zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 496,71 eura na účet advokátskej kancelárie Tomáš Kamenec, s. r. o., do troch dní.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/013/2013 z 29. januára 2013, odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 544-PLO/O-7145/2011, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“), postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 15:56 hod. a dňa 27. septembra 2011 o cca 07:57 a 15:58 hod. odvysielal reklamné bloky, ktorých začiatok vysielania nebol od iných častí programovej služby rozoznateľné a zreteľne oddelený, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby a porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 07:10 odvysielal dlhšie reklamné oznámenie spracované do podoby programu, ktoré informovalo o programe Česko Slovensko má talent vysielanom na televíznej programovej službe JOJ, bez toho, aby

vysielanie týchto informácií zreteľne oddelil slovným upozornením na charakter tohto vysielania, za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1.500 eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: XXXXXXXXXXXX/XXXX, VS XXXXX, KS XXXX.

Rozhodla tak po tom, čo jej predchádzajúce rozhodnutie vo veci č. RP/17/2012 z 03. apríla 2012, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/11/2012 z 29. októbra 2012 zrušené podľa § 250q ods. 2 občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pre nesprávne právne posúdenie veci a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie.

Svoje nové rozhodnutie odporkyňa opätovne odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, listami účastníka konania a záznamom vysielania.

V nadväznosti na zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) odporkyňa v odôvodnení nového rozhodnutia tiež uviedla, že sa najvyšší súd „fakticky postavil do pozície zákonodarcu a rozšíril možnosti oddeľovania reklamy od ostatných zložiek programovej služby“ (šiesty odsek na str. 8 rozhodnutia), pričom nesúhlasila so závermi najvyššieho súdu, vytykajúc mu (na str. 9 rozhodnutia), že jeho povinnosťou bolo obrátiť sa pri výklade § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. (v súvislosti s pojmom „zvukový prostriedok“) na Súdny dvor Európskej únie. Keďže tak neurobil, mal sa dopustiť neoprávneného výkladu komunitárnej normy - konkrétne smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb [(smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), (ďalej len „smernica o audiovizuálnych mediálnych službách“)].

Pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadla odporkyňa na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. RL/384/2002 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona a vo veci rozhodnutím č. PR/59/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 100.000,- Sk, rozhodnutím č. PR/60/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 100.000,- Sk a za porušenie § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. RL/129/2007 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 a § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., rozsah a dosah vysielania ako aj trvania a následku porušenia povinnosti. Taktiež prijala argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o potrebe zohľadnenia času, ktorý uplynul od poslednej sankcie, a predmetným rozhodnutím uložila účastníkovi konania nižšiu sankciu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250l a nasl. OSP) namietajú, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu je nezákonné.

Poukázal na to, že vydaniu rozhodnutia predchádzalo rozhodnutie odporkyne RP/17/2012 zo dňa 03. apríla 2012 (ďalej len „predchádzajúce rozhodnutie“), ktorým odporkyňa rozhodovala o totožných dvoch údajných správnych deliktoch (pozostávajúcich zo 4 skutkoch) a uložila navrhovateľovi sankciu 3000,- eur.

Predchádzajúce rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku navrhovateľa zo dňa 14. júna 2012 zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) č. k. 5SŽ/11/2012 z 29. októbra 2012 (ďalej aj „rozsudok NS“) a vrátené odporkyni na ďalšie konanie. NS SR v rozsudku na str. 14 explicitne konštatoval, že navrhovateľ neporušil § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. V súvislosti s porušením § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. sa NS SR nestotožnil s viacerými argumentmi navrhovateľa, avšak potvrdil, že výška uloženej sankcie nebola dostatočne odôvodnená.

K porušeniu ustanovení § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľ poukázal na str. 11 až 14 rozsudku NS, kde tento potvrdil, že navrhovateľ ustanovenie § 34 ods. 1 zákona neporušil. V skúmaných prípadoch použil navrhovateľ dostatočný oddeľovací prostriedok medzi reklamou a ostatným vysielaním pre to, aby recipienti boli bez pochybností oboznámení s komerčným charakterom vysielanej reklamy.

Citujúc ustanovenie § 250r OSP navrhovateľ mal zato, že odporkyňa jednoznačne porušila svoju povinnosť viazanosti právnym názorom súdu, čo pripúšťa aj na str. 8 a 9 svojho rozhodnutia. Takýto postup orgánu ako správneho orgánu je podľa názoru navrhovateľa v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) ako aj § 250r OSP, čím sú splnené predpoklady na zrušenie napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Poukázal na to, že odporkyňa napriek rozsudku NS opakovane v rozhodnutí uvádza, že došlo k porušeniu ustanovení § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré odporkyňa vidí v tom, že navrhovateľ v uvádzaných časoch odvysielal „reklamné bloky, ktorých začiatok vysielania nebol od iných častí programovej služby rozoznateľné a zreteľne oddelený, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby“.

Namietal, že vo výroku rozhodnutia odporkyňa konštatuje, že navrhovateľ porušil povinnosti len tým, že začiatok vysielania reklamných blokov nebol rozoznateľné a zreteľne oddelený. Navrhovateľ mal za to, že odporkyňa nesprávne aplikovala citovaný predpis a znenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vykladala spôsobom, ktorý nie je akceptovateľný v kontexte posudzovanej situácie, ako ani v kontexte garancií ústavných práv.

Navrhovateľ s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., uviedol, že odporkyňa nesprávne aplikovala uvedené ustanovenie § 34 ods. 1 citovaného zákona, vyložila ho spôsobom, ktorý nie je akceptovateľný v kontexte posudzovanej situácie, ako ani v kontexte garancií ústavných práv. S poukazom na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR s tým, že orgány štátu sú viazané vôľou zákonodarcu prejavenu cez právny predpis a že účastníci právnych vzťahov musia byť schopní predvídať výklad právnej normy štátnym orgánom pri jej aplikácii. Uvedené vyplýva z garancií právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy a vymedzením oprávnení štátnych orgánov podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy.

Navrhovateľ mal za to, že v posudzovanom prípade boli z jeho strany v rámci vysielania reklamných blokov splnené všetky požiadavky definované ustanovením § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., čo potvrdil aj NS SR vo svojom rozsudku. Ten uviedol, že oddeľovací prostriedok na oddelenie reklamy od ostatného vysielania navrhovateľa bol použitý, keď reklama bola od programu oddelená dostatočne rozoznateľnou odmlkou. Napádané rozhodnutie však vychádza z extenzívneho výkladu citovaného ustanovenia, ktoré absolútne prekračuje povinnosti uložené vysielateľom zákonom (najmä požiadavky na oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby). Výklad a aplikácia citovanej normy zo strany odporcu je neudržateľná, značne prekračuje rámec vymedzený zákonodarcom a rozhodnutím sú ukladané navrhovateľovi nové povinnosti, ktoré zákon nepredpokladá. Odporkyňa ako štátny orgán je však viazaná rozsahom a účelom právnej normy (v tomto prípade § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.) a nie je oprávnená sankcionovať navrhovateľa za postup, ktorý táto norma nezakazuje.

K extenzívneho výkladu navrhovateľ ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ďalej uvádza, že takýto výklad a aplikácia citovanej právnej normy nie sú primerané sledovanému cieľu a vo svojej podstate predstavujú obmedzenie práv navrhovateľa nad rámec zákona. Rovnako navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie ako obmedzenie jeho práva na slobodu prejavu nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného práva a povinnosti sú navrhovateľovi ukladané nad rámec zákona. Rozhodnutie sa teda prieči aj ustanoveniam čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy SR.

Tiež namietal, že odporkyňa v rozpore so záväzným právnym názorom NS SR opakovane aplikovala na skúmanú situáciu neprípustné extenzívny gramatický výklad právnej normy keď uviedol, že navrhovateľ porušil § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nepoužil na oddelenie reklamy zvukový prostriedok.

Uviedol, že zákon je v tomto ohľade minimalistický a nedáva odporkyni priestor na vlastnú úvahu o tom, ako má oddelenie vysielania reklamy od ostatného vysielania vyzerieť (znieť). Zákon vyžaduje výlučne len to, aby bola reklama odlišiteľná od ostatných zložiek programovej služby, pričom je len na vysielateľovi, aký spôsob oddelenia reklamy od ostatného vysielania si zvolí. Navrhovateľ ako vysielateľ si uvedenú povinnosť splnil, oddelenie reklamy v posudzovanom prípade jednoznačne uskutočnil

spôsobom súladným so znením, účelom aj zmyslom § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Navrhovateľ nespôsobil u recipientov jeho vysielacej služby nebezpečenstvo zameniteľnosti reklamy s iným vysielaním (odporca ani nepreukázal opak).

Za nedôvodný treba podľa navrhovateľa považovať i argument odporkyne, podľa ktorého sa NS SR „fakticky postavil do pozície zákonodarcu a rozšíril možnosti oddeľovania reklamy od ostatných zložiek programovej služby“, keďže NS SR v danom prípade v súlade s § 250i ods. 2 OSP koná v plnej jurisdikcii, nie je dôvod, prečo by nepoužil vlastnú diskrečnú právomoc pri aplikácii sporného ustanovenia (vrátane vymedzenia neurčitého právneho pojmu) v takom rozsahu, v akom svoju diskrečnú právomoc použil správny orgán v konaní, ktoré má súd v plnej jurisdikcii preskúmať.

Navrhovateľ namietal aj nesúhlas odporkyne so závermi NS SR, pokiaľ mu vytkla, že jeho povinnosťou bolo obrátiť sa pri výklade § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. (v súvislosti s pojmom „zvukový prostriedok“) na Súdny dvor Európskej únie, pričom ak tak neurobil mal sa dopustiť neoprávneného výkladu komunitárnej normy - smernice o audiovizuálnych mediálnych službách. Navrhovateľ považoval tieto úvahy odporkyne za mylné a zavádzajúce. Ako vyplýva z preambuly, bod (21) ako aj článku 1 písm. a/ smernice o audiovizuálnych mediálnych službách, táto sa netýka rozhlasového vysielania, ktoré je výlučne predmetom konania pred odporkyňou. Text a výklad smernice sa neaplikuje na rozhlasové vysielanie, a preto smernica nie je relevantná pre posúdenie oddelenia reklamy v rozhlasovom vysielaní navrhovateľa. Následne nie je potrebné (ani možné) žiadať v tejto veci v zmysle Článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej aj „ZFEÚ“) Súdny dvor Európskej únie o predbežný nález vo veci výkladu smernice.

Podľa názoru navrhovateľa rozhlasové vysielanie ako aj jeho súčasť vysielanie reklamy je uplatnením práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 Ústavy SR. Podľa názoru navrhovateľa sú administratívne a technické predpisy regulujúce vysielanie v zásade legitímnym a legálnym obmedzením práva podľa čl. 26 Ústavy SR. Výklad a aplikácia administratívnych a technických predpisov regulujúcich vysielanie musí však vždy sledovať len legitímne účely obmedzenia slobody prejavu, musí byť v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na dosiahnutie takéhoto vymedzeného legitímneho cieľa a musí byť proporcionálne k sledovanému cieľu. Ukladanie sankcií za údajné porušenie zákona je obmedzením práva podľa čl. 26 Ústavy SR a je preto namieste skúmať, či ide o ústavne konformné obmedzenie základného práva navrhovateľa.

S ohľadom na uvedené aj požiadavku na oddeľovanie reklamy od iných zložiek programovej služby (ako technický/administratívny predpis regulujúci samotné vysielanie a jeho obsah) možno podľa navrhovateľa považovať za limitáciu práva na slobodu prejavu, ktorá je ustanovená zákonom a sleduje jeden z vymedzených cieľov. Pre ústavne konformný výklad a aplikáciu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. (ako zákonný podklad pre obmedzenie práva navrhovateľa) je však potrebné, aby bola dodržaná proporionalita medzi sledovaným legitímnym cieľom obmedzenia a prostriedkami a formou, akou sa obmedzenie realizuje. Taktiež je pri obmedzovaní práva vždy potrebné prihliadnuť aj na všeobecné podmienky obmedzenia práv podľa čl. 13 Ústavy SR. Opatrenia vyžadované od vysielateľov nemôžu byť zjavne neproporcionálne k cieľu sledovanému zákonom. Zákonodarca vyžaduje a v súlade s týmto je odporca oprávnený vyžadovať od navrhovateľa iba také opatrenia, ktoré zabezpečia dosiahnutie sledovaného cieľa.

K porušeniu ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľ uviedol, že odporkyňa interpretuje ustanovenie § 35 ods. 8 citovaného zákona extenzívne (čo vyplýva napr. zo skutočností, že definíciu dlhšieho reklamného oznámenia nadradila nad definíciu reklamy, pričom obe definície v zmysle § 31a ods. 2 stoja vedľa seba, ako aj fakt, že ignorovala historický a systematický výklad odporkyne, strana 13, prvý a druhý odsek rozhodnutia), ale aj spôsobom, ktorý predikuje zásah do redakčnej nezávislosti vysielateľa, keď núti navrhovateľa uznať za program niečo, čo programom nie je, pričom ako už bolo uvedené, účinnú kontrolu (redakčnú zodpovednosť) vykonáva vysielateľ len vo vzťahu k programu. Navrhovateľ teda ani nemôže uplatniť účinnú kontrolu (redakčnú zodpovednosť) vo vzťahu k predmetnému vysielaniu reklamy (resp. mohol uplatniť len v rozsahu § 32 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., kde účinnú kontrolu obsahu reklamy vykonáva jej objednávateľ). Navrhovateľ nevykonával redakčnú zodpovednosť, pretože nešlo o program a odporkyňa ako regulačný orgán ho nemôže (takéto konanie by bolo konaním nad rámec zákonných oprávnení) nútiť, aby tak učinil (napr. strana 13, posledný odsek rozhodnutia). Navrhovateľ pritom v priebehu správneho konania predložil odporkyni vyjadrenie, ktoré vyvracia aj ďalšie pojmové znaky, ktoré by predmetný komunikát musel spĺňať, aby sa naň mohla

uplatniť povinnosť podľa § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. konanie by bolo konaním nad rámec zákonných oprávnení) nútiť aby tak učinil (napr. strana 13, posledný odsek rozhodnutia).

Podľa navrhovateľa reklamné oznámenie, ktoré je spracované do podoby programu, je vylúčené z pôsobnosti § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., ak zároveň kumulatívne nenapĺňa aj ďalšie pojmové znaky podľa citovaného ustanovenia. Popri spracovaní do podoby programu musí teda reklamné oznámenie splniť ešte ďalšie dva pojmové znaky, a to účelom musí byť podpora predaja, nákupu alebo nájmu tovarov alebo služieb a trvanie oznámenia (dĺžka).

V prípade dlhšieho reklamného oznámenia je účel podstatne užší ako pri reklame. Nemožno súhlasiť s extenzívnym výkladom odporkyne, podľa ktorej sa podpora sledovanosti programu dá zahrnúť pod podporu predaja služby. V súlade s už spomenutou ústavnou zásadou je nutné vykladať danú povinnosť doslovne, pričom uvedenému zodpovedá aj rozdiel medzi účelmi podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., t. j. ak by zákonodarca mienil aj iné dôvody, uviedol by ich v príslušnom ustanovení (tak, ako to urobil napr. v prípade definície reklamy alebo v prípade definície telenákupu). Z účelu sú tak vylúčené napr. propagácia dobrej povesti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť tak, ako ju vymedzuje ustanovenie o mediálnej komerčnej komunikácii (§ 31a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj dosiahnutie iného účinku sledovaného objednávateľom reklamy tak, ako to vymedzuje ustanovenie o reklame (§ 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.). Keďže dosiahnutie želanej sledovanosti nie je predajom, nákupom ani nájmom, ide o dosiahnutie iného účinku, predmetná reklama nemá ako splňať tento ďalší pojmový znak dlhšieho reklamného oznámenia.“

Navrhovateľ ďalej uviedol, že pokiaľ pojem „dlhšie“, ktorý je pojmovým znakom a vyjadruje trvanie reklamného oznámenia, možno s ohľadom na neurčitosť tohto pojmu interpretovať dvomi spôsobmi: a to použitím historického a systematického výkladu (s odkazom na stranu 4, štvrtý odsek vyjadrenia navrhovateľa v konaní), ktorý vedie v zásade k rovnakému výsledku ako gramatický a logický výklad; použitím gramatického a logického výkladu.

Pri logickom výklade sa podľa navrhovateľa možno oprieť aj o súčasné znenie § 32 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého „šot na účely tohto zákona je krátke reklamné alebo telenákupné oznámenie zaradené do reklamného bloku alebo do telenákupného pásma“, pričom podľa ods. 2 citovaného ustanovenia telenákupné pásmo trvá aspoň 15 minút, čo znamená, že ak telenákup (tvorený napr. jediným šotom) trvá menej ako 15 minút, musí byť zaradený do reklamného bloku ako „krátke telenákupné oznámenie“. Aj keď pre dlhšie reklamné oznámenie nie je ustanovená presná dĺžka, neexistuje zákonný dôvod, pre ktorý by sa mal reklamný šot nepresahujúci 15 minút považovať za dlhšie reklamné oznámenie, ak rovnako trvajúci telenákupný šot je krátkym oznámením.

Pokiaľ ide o gramatický výklad, treba podľa navrhovateľa vychádzať z tej skutočnosti, že v § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. nejde o komparáciu (keďže chýba druhý objekt komparácie), ale o druhý stupeň gradácie, ktorý je nutné komparovať s prvým stupňom, teda s dlhým reklamným oznámením, nie krátkym reklamným oznámením.“

Vo vzťahu ku kritériu trvania (dĺžky) podľa § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľ trval na tom, že ide o objektívne kritérium. Pokiaľ má odporkyňa za to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že nešlo o dlhšie reklamné oznámenie ide o zjavné nepochopenie a dezinterpretáciu administratívneho procesu pri tzv. správnom trestaní ako kvázi trestnom procese. V rámci správneho konania o uložení sankcie je práve odporkyňa povinná nad akúkoľvek pochybnosť preukázať, že išlo o dlhšie reklamné oznámenie, ktoré nebolo označené v súlade so zákonom. Ak by o tejto otázke ostala akákoľvek pochybnosť, musí odporkyňa rozhodnúť o zastavení konania, nakoľko bolo preukázané porušenie zákona, a to, že sa porušenia dopustil navrhovateľ (in dubio pro reo).

Úplné a presné zisťovanie skutkového stavu odporkyňa totiž podľa navrhovateľa oprela výlučne o relatívnu dĺžku oznámenia, ktorú len a contrario a demonštratívne porovnála s priemerným trvaním reklamného šotu navrhovateľa. Takýto konštrukt odporcu nielenže nemožno objektivizovať vo vzťahu k navrhovateľovi (priemerné trvanie reklamného šotu jednak prirodzene kolíše v čase, a je tiež dané celkovou dĺžkou reklamného bloku, ktorá musí byť rozhlasová únosná), ale ako argument neobstojí ani vo vzťahu k zásade materiálnej rovnosti. Ak totiž kvantitatívne i kvalitatívne totožný alebo obdobný komunikát odvysiela jeden vysielateľ, nemôže byť posúdený raz ako dlhšie reklamné oznámenie, pretože priemerná dĺžka ostatných reklamných šotov je napr. 14 sekúnd na šot a inokedy u ďalšieho vysielateľa len ako krátke reklamné oznámenie (reklamný šot), pretože priemerná dĺžka ostatných reklamných šotov

je napr. 120 sekúnd na šot. Takáto interpretácia je zásadne v rozpore s legitímnymi očakávaniami a predvídateľnosťou práva ako zárukami materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Na záver svojho opravného prostriedku navrhovateľ uviedol, že citované ustanovenie sa odo dňa vstúpenia zákona č. 308/2000 Z. z. do účinnosti (04. októbra 2000) nezmenilo, a že vzhľadom na všeobecný vývoj mediálnej oblasti a tým aj vývoj vysielacej praxe je nevyhnutné posunúť aj výklad tohto ustanovenia.

Vytýkal odporkyni, že opätovne nezobrala do úvahy fakt, že aj vysielanie dlhšieho reklamného oznámenia, ako aj reklamy je uplatnením slobody prejavu. V tejto časti poukazuje navrhovateľ na argumentáciu uvedenú v časti I. uvedeného podania. V súlade s tam uvedenými argumentmi navrhovateľ namieta, že rozhodnutie je ústavne nekonformným obmedzením práva na slobodu prejavu navrhovateľa podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako navrhovateľ namieta, že rozhodnutie zavádza stav, kedy recipienti právnej normy nie sú objektívne schopní predvídať obsah aplikácie práva zo strany odporcu. Extenzívny výklad ustanovení § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. je z tohto pohľadu v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a predstavuje, že rozhodnutie mu ukladá povinnosti nad rámec platného zákona a teda ide o prekročenie právomocí odporcu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a rozpor s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

K výške uloženej sankcie navrhovateľ poukázal na predchádzajúce rozhodnutie NS SR, kde na str. 18 vytkol odporcovi výšku uloženej sankcie - pokuty, keď táto nebola dostatočne zdôvodnená.

V prípade ak by NS SR pri rozhodovaní o tomto opravnom prostriedku dospel napriek argumentom navrhovateľa k záveru, že uloženie sankcie je dôvodné, navrhovateľ namieta neprimerane vysokú výšku pokuty (1.500 eur). Pôvodne uložená pokuta 3.000 Eur sa vzťahovala na dva správne delikty spáchané 4 skutkami. V zmysle záverov rozsudku NS nespáchal navrhovateľ 3 skutky porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. V prípade akceptovania tohto záveru by odporca mal uložiť sankciu len za jeden delikt spáchaný jedným skutkom (konkrétne porušenie § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z.). V takom prípade sa však javí byť výška pokuty 1.500 eur, t. j. polovica pôvodne uloženej pokuty ako neproporcionálna a neprimerane vysoká.

Podľa zákona je pritom minimálna hranica pre uloženie pokuty za porušenie podmienok vysielania mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy pre vysielateľa rozhlasovej programovej služby od 497 eur.

Poukázal na názor NS SR, podľa ktorého je vzhľadom na to, že od predchádzajúcich sankcií voči navrhovateľovi uplynulo 9, resp. 7 rokov otázne, či tieto sankcie mali byť v tomto aktuálnom konaní zohľadňované pri určovaní výšky sankcie. Odporkyňa v tejto súvislosti poukázala v rozhodnutí na str. 18 a 19 na tri predchádzajúce sankcie uložené navrhovateľovi za porušenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. (1 sankcia v roku 2002 a 2 sankcie v roku 2007). Keďže v zmysle záverov NS SR navrhovateľ neporušil ustanovenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. nie je dôvodné uloženie sankcie za porušenie tejto právnej normy. Uvedené 3 sankcie tak nie sú relevantné v procese rozhodovania o druhu a výške sankcie (keďže tá by sa mala týkať výlučne § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z.). Odporkyňa v rozhodnutí poukázala na svoje rozhodnutie z roku 2007, ktorým uložila navrhovateľovi sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., t. j. upozornenie na porušenie zákona za porušenie § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z.. Uloženie tejto sankcie nebolo predmetom súdneho konania.

Vzhľadom na existenciu jedinej sankcie týkajúcej sa podľa navrhovateľa v spojitosti s § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., od ktorej navyše uplynulo 5 rokov, má navrhovateľ za to, že odporkyňa nedostatočne zohľadnila druh a časový odstup predchádzajúcej sankcie. Uloženie pokuty vo výške 1500 eur nie je možné vnímať ako súladné s účelom a cieľom § 64 zákona č. 308/2000 Z. z..

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho organu, navrhol, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/013/2013 zo dňa 29. januára 2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Na ústnom pojednávaní dňa 27. júna 2013 pojednávaní navrhovateľ pridržiak sa v plnom rozsahu podaného opravného prostriedku osobitne vytýkal rozhodnutiu odporkyne nerešpektovanie právneho názoru najvyššieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku a tiež pokiaľ ide o

ustanovenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., že nie je zrejmé, z akého dôvodu bola uložená pokuta, keď sa v týchto prípadoch ukladá iba upozornenie. Podľa navrhovateľa nie je zrejmé, prečo Rada toto ustanovenie rozdielne vykladá a porušuje tým znaky materiálneho právneho štátu.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k námietke, že postupovala v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu, uviedla, že riadne zdôvodnila (na str. 3 - 6 vyjadrenia) svoj postup a dôvody, prečo nemohla postupovať v súlade s názorom najvyššieho súdu. Ako je uvedené aj v napadnutom rozhodnutí, požadovať od správneho orgánu postup v súlade s § 250r OSP je možné len v rozsahu objektívnej vykonateľnosti toho, k čomu je správny orgán zaviazaný a v miere, v akej konanie, ku ktorému je správny orgán zaviazaný, nebude v rozpore s právnou úpravou.

Ďalej uviedla, že je presvedčená, že napadnuté rozhodnutie v žiadnej svojej časti nevychádza z extenzívneho výkladu zákonných ustanovení, a navrhovateľovi ním v žiadnom prípade nie sú ukladané povinnosti nad rámec zákona. Rozhodnutie taktiež nijako nepopiera ani neohrozuje predvídateľnosť obsahu aplikácie práva navrhovateľom, a teda nie je a ani nemôže byť v rozpore s Ústavou SR.

Poukázala na to, že na stranách 6 až 15 svojho rozhodnutia sa podrobne vyjadrila k navrhovateľovým námietkam k ustanoveniam § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., § 32 zákona č. 308/2000 Z. z. § 31a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z..

Na základe vyššie uvedeného mala za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/013/2013 zo dňa 29. januára 2013, ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní odporkyňa pridržiaca sa svojho písomného vyjadrenia (č. l. 20 - 27) dodala, že právny názor najvyššieho súdu čiastočne rešpektovala znížením pokuty, pričom po opätovnom prehratí záznamu zistila, že jedna časť z troch odvysielaných častí nebola oddelená odmlkou, preto opätovne pristúpili k uloženiu pokuty. Pokiaľ ide o druhú časť správneho deliktu, v tomto smere najvyšší súd sa priklonil k ich názoru a rozhodnutie bolo zrušené len z dôvodu prvej časti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) prejednal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 250j ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP) na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 27. júna 2013 a oboznámia sa s obsahom spisového materiálu včítane administratívneho spisu č. 544-PLO/O-7145/2011, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je čiastočne dôvodný.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 1 a § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo druhýkrát posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ nedodaním Radou požadovaného záznamu z vysielania porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkynou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Obsahom pripojeného spisového materiálu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky nesporne preukázané, že Rada dňa 20. decembra 2011 prijala uznesenie o začatí správneho konania, ktoré bolo účastníkovi konania doručené dňa 11. januára 2012, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 544-PLO/O-7145/2011 vo veci možného porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 15:56 hod. a dňa 27. septembra 2011 o cca 07:57 a 15:58 hod. odvysielal reklamné bloky, ktorých začiatok vysielania nebol od iných častí programovej služby rozoznateľné a zreteľne oddelený, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby ako aj z možného porušenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 07:10 odvysielal dlhšie reklamné oznámenie spracované do podoby programu, ktoré informovalo o programe Česko Slovensko má talent vysielanom na televíznej programovej službe JOJ, bez toho, aby vysielanie týchto informácií zreteľne oddelil slovným upozornením na charakter tohto vysielania a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov. Zároveň účastníka podľa ustanovenia § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. poučila o práve nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov alebo dostať informáciu zo spisov iným spôsobom. Predmetný záznam vysielania je súčasťou administratívneho spisu. V prípade potreby má účastník v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. právo využiť možnosť vyhotovenia kópie predmetného záznamu vysielania. Vyjadrenie účastníka bolo odporkyni doručené dňa 23. januára 2012. Následne po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie odporkyňa v danej veci rozhodla dňa 03. apríla 2012 pod č. RP/17/2012. Vôči uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok. Najvyšší súd dňa 29. októbra 2012 pod č. k. 5SŽ/11/2012 zrušil rozhodnutie odporkyne z 03. apríla 2012 pod č. RP/17/2012 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Odporkyňa dňa 29. januára 2013 pod č. RP/013/2013 opätovne vo veci rozhodla v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu.

Správny súd je v konaní podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zodpovedný za to, že preskúma zákonnosť uloženej

sankcie na základe princípov materiálneho právneho štátu.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 250r OSP, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

Viazanosť správneho orgánu právnym názorom súdu je právna i skutková a vzťahuje sa na postup správneho orgánu v novom konaní, na výrok aj na odôvodnenie nového rozhodnutia.

V súvislosti s citovaným zákonným ustanovením § 250r OSP a viazanosťou správneho orgánu právnym názorom súdu najvyšší súd dáva do pozornosti odporkyne, že nie je úlohou správneho orgánu s právnym názorom súdu polemizovať ani ho spochybňovať či znevažovať, ale je jeho povinnosťou ho rešpektovať, najmä, ak bol jasne a zrozumiteľne vyslovený tak, ako tomu bolo v rozsudku z 29. októbra 2012 sp. zn. 5SŽ/11/2012, pričom nie je nevyhnutné, aby sa s právnym názorom súdu stotožnil.

Pokiaľ ide o „poučenie“ odporkyne, že v súvislosti s pojmom „zvukový prostriedok“ bolo povinnosťou najvyššieho súdu obrátiť sa pri výklade § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na Súdny dvor Európskej únie, a že ak tak neurobil, mal sa dopustiť neoprávneného výkladu smernice o audiovizuálnych mediálnych službách, najvyšší súd dáva do pozornosti odporkyne, že smernice o audiovizuálnych mediálnych službách sa jednak výslovne vzťahuje predovšetkým na televízne vysielanie (bod 23 a čl. 1) a jednak prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP, podľa ktorého „súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy“, závisí od úvahy všeobecného súdu a je upravené len ako procesná možnosť, nie povinnosť. Rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je teda vecou výlučnej kompetencie všeobecného súdu. Cieľom prejudiciálneho konania je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu únievého práva. Vnútroštátny súd teda môže položiť len otázku, ktorá sa týka platnosti únievého aktu a otázku ktorá sa týka výkladu únievého práva.

Národné súdy sú oprávnené a aj povinné v prípade, keď proti ich rozhodnutiam nie sú už prípustné žiadne opravné prostriedky k predloženiu predbežnej otázky o výklade Súdnemu dvoru. Môže sa jednať o interpretáciu ktoréhokoľvek prameňa únievého práva, teda od zakladateľských zmlúv Európskej únie (ďalej len „EÚ“) a EURO ATÓMU, cez protokoly, deklarácie, prílohy až po medzinárodné zmluvy uzatvorené Európskym spoločenstvom (ďalej len „ES“).

Úlohou národných súdov je, aby sa pýtali na skutočne dôležité veci, aby nepodávali predbežné otázky o čomkoľvek alebo akýmkoľvek spôsobom. Dôvody neprístupnosti vytvára samotná judikatúra Súdneho dvora. Kľúčovým prípadom, ktorým sa Súdny dvor odmietol pre jeho neprípustnosť zaoberať, je prípad 244/80 Foglia II [1981] ECR 3045. Súdny dvor judikoval, že neodpovedá na hypotetické alebo obecné otázky. Z tohto vyplýva, že nemá kompetenciu k zodpovedaniu otázok, ktoré mu boli predložené v rámci procesných nástrojov, ktoré si vymysleli samotné strany prípadu k tomu, aby donútili Súdny dvor vysloviť názor na určité problémy európskeho práva, ktoré nezodpovedajú objektívnemu požiadavku, ktorý je podstatou sporov. Tým, že Súdny dvor odmietne žiadosť pre jej neprípustnosť, neprekračuje práva národného súdu, ale bráni tým aplikovanie konania podľa článku 267 ZFEÚ (predtým článku 234 ZES) v iných prípadoch ako tých, ktoré sú pre toto konanie vhodné.

Do ďalšej skupiny dôvodov spadajú tie žiadosti, ktorých predmetom sú otázky, ktoré nie sú predmetom prejudiciálneho konania, teda v ktorých sa nejedná o výklad alebo posúdenie platnosti práva EÚ. Predbežná otázka musí tiež mať spojitosť s predmetom sporu v hlavnom konaní, nemôže sa teda jednať o hypoteticky položenú otázku. Z vyššie uvedenej problematiky je jasné, že predbežná otázka sa má týkať práva EÚ a nie práva členského štátu..

Odsek tretí článku 267 ZFEÚ (bývalý článok 234 ZES) stanoví povinnosť predložiť predbežnú otázku súdu, proti ktorému podľa vnútroštátnych právnych predpisov nie je možné podať opravných prostriedkov. Z tejto zásady povinného postúpenia existujú výnimky.

Jedná sa o tri situácie, a to:

- a) predkladaná predbežná otázka už bola Súdny dvorom rozhodnutá,
- b) na predkladanú predbežnú otázku je možné nájsť ustálenú judikatúru Súdneho dvora,
- c) správny výklad predkladanej predbežnej otázky je jasný, natoľko zrejмый, že o ňom neexistuje nijaká pochybnosť.

Kľúčovým rozhodnutím pre výnimky z obligatórnosti konania o predbežnej otázke, ktorá vyvstala pred súdom, ktorého rozhodnutie nie je napadnuteľné opravnými prostriedkami podľa vnútroštátneho práva, je rozsudok Súdneho dvora vo veci C - 283/81 SRL CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotníctva zo 06. októbra 1982.

Súdny dvor vo veci CILFIT odlišil dve doktríny. Rozhodol, že ak existuje predchádzajúca ustálená judikatúra alebo rozsudok ohľadom identickej otázky jedná sa o výnimku z povinnosti, ktorú ukladá tretí odsek článku 267 ZFEÚ (acte éclairé). Ďalej identifikoval ďalšiu výnimku z povinného predloženia predbežnej otázky, a to keď je správna aplikácia únieového práva natoľko jasná, že neponecháva žiadne pochybnosti (acte claire). Aby súd členského štátu dospel k záveru, že použije doktrínu acte claire, musí si byť istý, že je odpoveď na danú otázku zjavná aj ostatným členským súdom a aj samotnému Súdnu dvoru. Z uvedeného vyplýva, že súdny orgán rozhodujúci v poslednom stupni, nie je povinný predložiť Súdnu dvoru otázku interpretácie únieového práva, ak existuje predchádzajúci rozsudok o identickej otázke, alebo je možné výklad práva EÚ nájsť v ustálenej judikatúre Súdneho dvora, alebo je táto interpretácia bez pochybností jasná a zrejмая.

Vychádzajúc z uvedeného ako aj zo znenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého „vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky“, má Najvyšší súd Slovenskej republiky zato, že v danej veci nemal povinnosť v zmysle článku 267 ZFEÚ obrátiť sa na Súdny dvor so žiadosťou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke z dôvodu, že jednak vyššie uvedenú otázku považuje za neprípustnú (jej vyriešenie nie je potrebné pre rozhodnutie vo veci samej) a jednak táto otázka svojim obsahom nespĺňa povahu prejudiciálnej otázok v zmysle článku 267 ZFEÚ (predtým článku 234 ZES).

Záverom k zhora uvedenému najvyšší súd ešte dodáva, že ak sa v konaní pred všeobecnými súdmi nepreukázala potreba výkladu komunitárneho práva Súdny dvorom Európskej únie, pretože otázka komunitárneho práva nie je pre riešenie daného prípadu relevantná v konaní o prejudiciálnej otázke, nemožno ani dospieť k záveru, že došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 388/2010).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd poslednej a aj jedinej inštancie takto potom dospel k záveru, že nie je dôvod obracať sa na Súdny dvor Európskej únie s predbežnou otázkou a konanie nie je potrebné prerušovať, pretože vec je zjavná a jasná a neponecháva pri aplikácii smernice o audiovizuálnych mediálnych službách s našim vnútroštátnym právom žiadne pochybnosti, pričom má za to, že ak v rozsudku sp. zn. 5SŽ/11/2012 z 29. októbra 2012 zaujal k interpretácii ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. názor, ktorým vytkol odporkyni, že „vymedzenie požiadaviek na oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby tak, ako tieto uvádza v napadnutom rozhodnutí, je príliš extenzívne“, takýto názor nemožno považovať ani za svojvoľný ani za rozporný so zákonom a smernicou o audiovizuálnych mediálnych službách ani za prekračujúci kompetencie súdu, ako sa mylne domnieva odporkyňa. Názor odporkyne, že sa súd „fakticky postavil do pozície zákonodarcu a rozšíril možnosti oddeľovania reklamy od ostatných zložiek programovej služby“, je nepatričný, nakoľko niet sporu o tom, že je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 50/04).

V tejto súvislosti najvyšší súd tiež poukazuje na rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 6/2011 na str. 65 pod č. R 102/2011, podľa ktorého „Slovenská republika je právny štát, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy.“.

Rovnako možno v tomto smere súhlasiť i s názorom navrhovateľa uvedeným v opravnom prostriedku, a to, že „výklad a aplikácia citovanej normy zo strany odporcu je neudržateľná, značne prekračuje rámec vymedzený zákonodarcom a rozhodnutím sú ukladané navrhovateľovi nové povinnosti, ktoré zákon nepredpokladá“ a že „odporkyňa ako štátny orgán je viazaná rozsahom a účelom právnej normy (v tomto prípade § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.) a nie je oprávnená sankcionovať navrhovateľa za postup, ktorý táto norma nezakazuje.“.

Treba preto konštatovať, že odporkyňa rozhodla v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čím zaťažila svoje konanie vadou, majúcou vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a opätovne sa dopustila pochybenia pri aplikovaní zákonného ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..

Vo vzťahu k porušeniu ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd zotrváva na svojom právnom názore vyslovenom v prvom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 5SŽ/11/2012 z 29. októbra 2012, na ktorom pre nezmenený skutkový stav veci nemohli už nič zmeniť ani doplnené argumenty navrhovateľa obsiahnuté v jeho druhom opravnom prostriedku.

Najvyšší súd sa však nestotožnil s výškou sankcie uloženej odporkyňou ani s jej odôvodnením. Vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu včítane závažnosti porušenia ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. ako i na okolnosť, že od prvej sankcie voči navrhovateľovi (upozornenie na porušenie zákona za porušenie § 35 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z.) uplynulo viac ako 5 rokov, táto nebola primeraná a zdôvodnená bola príliš všeobecne, t. j. nedostatočne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP pre nerešpektovanie právneho názoru súdu a pre nesprávne právne posúdenie veci v časti porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj nedostatočné odôvodnenie v časti uloženia sankcie zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. a/, d/ a e/ OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní je odporkyňa povinná riadiť sa právnym názorom súdu, ako bol tento k otázke porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., Najvyšším súdom Slovenskej republiky ustálený v rozsudku sp. zn. 5SŽ/11/2012 z 29. októbra 2012 (§ 250r OSP), a opätovne vo veci rozhodne tak, aby tentoraz jej rozhodnutie, zodpovedalo zákonu, pričom pri určení sankcie a jej výšky zohľadní porušenie iba ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj dobu od uloženia poslednej sankcie za porušenie uvedeného ustanovenia.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľovi tentoraz priznal plnú náhradu trov konania, keďže v konaní mal úspech nielen v jednom z dvoch za vinu mu kladených porušení zákon, ale aj pokiaľ ide o výšku sankcie.

Náhrada trov konania v danom prípade pozostáva z náhrady trov právnej služby, a to za tri úkony vykonané v r. 2013 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie opravného prostriedku a účasť na pojednávaní) - 1 úkon á 130,17 eura (spolu 390,51) + 3 x režijný paušál á 7,81 eura (spolu 23,43) + 20 % DPH (IČ DPH: SK2021895700) 82,78 eura, t. j. spolu odmena za poskytnutie právnej služby v zmysle § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov činí 496,72 eura. Právny zástupca

navrhovateľa však účtoval 496,71 eura, ktorú sumu najvyšší súd navrhovateľovi priznal (§ 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Náhradu trov konania je odporkyňa povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP, na č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatra banke, a. s. názov účtu - DEDÁK & Partners, s. r. o. do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.